

отрабили. Малко по-късно прѣзъ 1788 год. Али Папа съвсѣмъ разорилъ цвѣтущия градъ и населението му се пърснало по всичкитѣ македонски градове. Най-важнитѣ влашки колонии въ Солунъ, Стъръ, Битоля, Крушево, Търново, Магарево сж изъ Москополе.¹⁾ Прѣзъ мжтнитѣ врѣмена отъ втората половина на XVIII. в. пострадали и други влашки селца въ Албания и много пастирски народъ прибѣгналъ къмъ Македония. Такива сж фаршеритѣ овчари, избѣгали отъ западната часть на Албания, дѣто имали про-странни жилища, и нѣкои отъ Пиндскитѣ покрайнини. Най-късно е оплѣнена влашката паланка *Пляса*, която се въздигнала слѣдъ упадѣка на Николица при сливанъето на западния и източния Дѣ-волъ. Тя е оплѣнена за послѣденъ пѣтъ отъ арнаутскитѣ пѣлчица на Шкодралията прѣзъ 1831 год.²⁾ И отъ това мѣсто жителитѣ сжщо намѣрили спасение въ Македония.

Сегашното влашко население въ Македония се дѣли по за-нятие на три групи. Въ първата влизатъ търговци, механджии и занаятчии, които живѣятъ въ градоветѣ, или образуватъ голѣми села, прилични на паланки, по планинскитѣ мѣста; тѣ всички сж прѣселенци изъ разрушенитѣ търговски влашки центрове въ Албания. Въ втората група влизатъ колибари пастири, които живѣятъ по най-високитѣ планини съ многобройни стада и зимѣ мѣстятъ жи-лищата си въ южнитѣ крайморски области. Нѣкои отъ тѣхъ сж отъ албанскитѣ фаршерии, други сж пиндски прѣселенци. Нѣкои иматъ въ планинитѣ свои постоянни жилища, а други живѣятъ въ наемни колиби. Къмъ третата група спадатъ мегленскитѣ власи земледѣлци.

Отъ голѣмата група на *пиндскитѣ власи* въ македонски прѣ-дѣли влизатъ само 8 села, разположени по източнитѣ ребра на планината и принадлежатъ на околията Гребена. Главни отъ тѣхъ сж *Периволи* и *Авдела*, които едно врѣме били много по-населени. Пиндскитѣ власи сж пастири. Числото имъ намалява, понеже но-вата турско-грѣцка граница прѣчи много на зимнитѣ имъ прѣ-селвания въ Тесалия.³⁾

Нѣкога влашко население се спускало много по-навжтрѣ въ долината на Бистрица дори до Шатица. Жителитѣ на тия мѣста,

¹⁾ Weigand, Die Aromunen, I. 99, 102, 105.

²⁾ Охридски летописни бѣлѣжки, 23.

³⁾ Weigand, Die Aromunen, I. 132—138.